

Melanie Harlow

Small Town Swoon

De Cherry Tree Harbor-serie

1

Dash

‘Het spijt me, Dash,’ hoorde ik mijn agent via de bluetoothspeaker in mijn auto zeggen. ‘Je hebt de rol niet gekregen.’

‘Zeiden ze nee?’ vroeg ik vol ongeloof terwijl mijn SUV voortkroop in het verkeer van Los Angeles. Ik was er zo zeker van geweest dat de auditie van vorige week eindelijk een ja zou opleveren. ‘Maar het ging zo goed. Ik dacht dat ze me echt zagen zitten.’

‘Dat was ook zo, schat.’ Izzie klonk sussend. ‘Maar ze kozen uiteindelijk toch voor een naam.’

‘Ik heb ook een naam,’ sputterde ik tegen.

‘Natuurlijk,’ verzekerde Izzie me omdat dat haar werk was. ‘Maar het enige waarmee je naam tot nu wordt geassocieerd is je rol van Bulge in *Malibu Splash*. Daar moeten we verandering in brengen.’

Ik zakte onderuit op de chauffeursstoel toen het verkeer weer tot stilstand kwam. Mijn agent had gelijk. De afgelopen vijf jaar had ik de knappe maar eendimensionale strandwacht gespeeld in een tv-programma dat vooral populair was onder tieners. Nu het laatste seizoen erop zat, wilde ik graag doorgroeien naar volwassener rollen waar ik mijn tanden in kon zetten. Maar ondanks het feit dat ik zevenentwintig was kreeg ik geen castingdirector zo ver om mij als hoofdrolspeler in een big budgetfilm te zien.

Door het raampje aan de bestuurderskant zag ik een aanplakbord met een aankondiging voor een spionagethriller, het soort film waarvoor ik alles zou geven om erin mee te doen. ‘Ik had je toch verteld dat mijn vriend Mike auditie heeft gedaan voor Katherine Carrolls nieuwe project? Dat oorlogsdrama, *All We’ve Lost*?’

‘Ja, Dashiel, dat heb je me verteld.’ Aan haar stem te horen had ik dat waarschijnlijk al veel vaker gezegd.

Maar ik kon het niet laten. Carroll was een van de topregisseurs in het vakgebied, ze was beroemd om haar adembenemende beelden en bloedstollende actiescènes. En ze koos vaak minder bekende acteurs voor belangrijke rollen omdat ze dacht dat hun onbekendheid zou bijdragen aan een algeheel gevoel van onvoorspelbaarheid en spanning.

Op dit moment voelde ik me behoorlijk minder bekend.

‘Ik heb het script gelezen. De rol van Johnny past perfect bij mij,’ zei ik tegen Izzie toen het verkeer weer in beweging kwam. ‘Een jongen uit de provincie die gaat vechten in de oorlog, gewond raakt en gevangen wordt genomen, en verliefd wordt op een verpleegster achter de vijandelijke linies. Zij riskeert haar leven om hem te helpen ontsnappen en vervolgens riskeert hij het zijne door terug te gaan om haar op te halen.’

‘Klinkt romantisch.’

‘Dat soort rollen kan ik ook spelen, Izzie.’ Ik zag mezelf al weggedoken in een loopgraaf, met alleen een geweer, een beduimelde liefdesbrief en de wil om te overleven. ‘Kun je een auditie voor me regelen?’

Izzie zuchtte. ‘Je krijgt altijd dezelfde feedback nadat je voor zulke rollen auditie hebt gedaan, Dash. Ze vinden je aardig, maar je werk mist emotionele diepgang.’

De vertrouwde woorden voelden als een messteek. ‘Ik ben ermee bezig, oké? Ik ga me voor wat coaching van die man van methodacting inschrijven.’

‘Maar bij methodacting gaat het erom dat je uit je levenservaring put om heftige emoties over te brengen. Je moet meer in contact staan met je eigen gevoelens.’

‘Mijn eigen gevoelens doen er niet toe,’ hield ik vol. ‘Het gaat om het personage.’

‘Je kunt nooit het hele spectrum aan emotionele pijn van een personage overbrengen als je weigert die van jezelf te onderzoeken.’

‘Ik weiger niet om die te onderzoeken. Ik heb hem gewoon niet,’ loog ik. ‘Ik ben bijzonder goed aangepast.’ Mijn emotionele pijn ging

niemand wat aan. Mijn agent niet, een castingdirector niet, laat staan het bioscooppubliek.

‘Iedereen heeft emotionele pijn, Dash. Alleen houden sommige mensen die verborgen en goede acteurs weten hoe ze die kunnen benutten.’ Nog een diepe zucht. ‘Weet je wat? Ik ga geen audities meer voor je regelen tot je belooft naar een paranormale healing van Delphine te gaan.’

Ik onderdrukte een kreun. Mijn agent dreigde altijd me mee te slepen naar haar zweverige vriendin die aura’s zuiverde of zo. Ze was ervan overtuigd dat ik een of andere spirituele zwarte wolk over me heen had hangen. ‘Ik heb geen paranormale healing nodig, Izzie. Ik heb gewoon een meevaller nodig.’

‘Wil je de sexy, romantische mannelijke hoofdrol in een stevig oorlogsdrama spelen?’ Mijn agent drong aan. ‘Wil je mensen laten geloven dat je alles op het spel zet voor de liefde? Dan moet je zorgen dat je weet waar je het over hebt, Dash. Op dit moment kun je helemaal niet uit zulke emoties putten. Je laat jezelf niets vóélen.’

‘Ik voel heus wel,’ wierp ik tegen. ‘Telkens als ik *Toy Story 3* zie, krijg ik een brok in mijn keel.’

‘Dat is niet hetzelfde! Ben je weleens verliefd geweest? Weet je hoe het voelt om zó totaal voor iemand te vallen dat je alles op het spel zet om bij haar te zijn, zoals dat personage doet?’

‘Dat noem je acteren. Ik wil de man die verliefd wordt spēlen, ik wil hem niet zijn.’

‘Wat heb je tegen liefde?’

‘Niets! Het is gewoon niet voor mij.’ Ik stuurde de auto het parkeerterrein van de sportschool op. ‘Liefde is iets voor oudere mensen, Izzie. Net zoals rimpels. Of grijs haar.’

‘Hoor je wat je zegt? Geen wonder dat je niet dieper kunt gaan met je personages. Je bent alleen op de buitenkant gericht.’

Ik parkeerde de auto en wierp een blik in de achteruitkijkspiegel. Ik streek met een hand over mijn borstelige kin. ‘Ja, maar mijn buitenkantje is nogal geslaagd. Ik laat mijn baard staan nu *Malibu Splash* is afgelopen. Dat staat me goed.’

Ze lachte voor ze me weer op mijn donder gaf. ‘Hou toch op. Je

wint geen Oscars met charme alleen, Dash. Het is niet genoeg om belachelijk knap te zijn, dat is zelfs vaak een nadeel.’

Ik was het gehakketak zat, deed het portier open en stapte de zon van de Californische late lente in. ‘Goed dan. Ik zal met de paranormale dame praten. Ik heb toch niets te verliezen.’

‘Mee eens,’ zei Izzie. ‘Laten we geen tijd verspillen. Ik haal je morgen om tien uur op en dan gaan we naar haar studio.’

We hingen op en ik liep de sportschool binnen.

Meestal viel niemand me daar lastig, waarschijnlijk omdat er alleen mannen zoals ik kwamen – verwaande, knappe gasten met atletische lichamen die vol zelfvertrouwen, ambitie en misschien zelfs enig talent hun geboortestadje achter zich hadden gelaten. Iedereen was gespierd, iedereen was gedreven en iedereen hoopte op die ene grote doorbraak die ze naar de lijst met steracteurs zou helpen.

Maar ik was niet naar Hollywood gekomen om te leven van mijn smool of mijn biceps. Ik had hard gewerkt. Al sinds ik klein was hield ik van het idee dat je jezelf kon vergeten en je kon verliezen in een ander. In hún gedachten leven, hún woorden spreken, hún gevoelens voelen in plaats van die van jezelf.

Het was niet zo dat ik het niet serieus nam. Ik had cursussen gevolgd. Ik was naar alle mogelijke open audities gegaan en had voor van alles en nog wat reclamespotjes opgenomen, van tandpasta tot tacosaus. Ik had heel wat avonden auto’s geparkeerd, tafeltjes bediend en achter de bar gestaan, en ik wist hoe het was om bij vrienden op de bank te slapen omdat je de huur niet kon betalen.

Toen ik de rol in *Malibu Splash* kreeg, was ik uit dankbaarheid op mijn knieën gevallen, ervan overtuigd dat het een opstapje zou zijn naar waar ik werkelijk wilde wezen.

Nu hoopte ik dat het niet het beste was dat ik ooit zou krijgen.

‘Is dit het?’ Vanuit de passagiersstoel van Izzies auto speurde ik weifelend de etalages af van een typische winkelstraat in L.A.. Drogist, pruikenboetiek, nagelstudio, spirituele winkel, bubble tea-salon. Voor de spirituele winkel stond een reclamebord met een metafysisch menu.

TAROTKAARTEN \$60
AURAZUIVERING \$75
CHAKRA-ANALYSE & IN BALANS BRENGEN \$85
VOLLEDIGE PARANORMALE HEALING
(INCLUSIEF OPHEFFING ENERGIEBLOKKADES
EN VERWIJDERING SPIRITUELE HECHTING) \$220

‘Hier is het.’ Izzie parkeerde voor het bubble tea-café.

‘Verwijdering spirituele hechting?’ Ik sloeg sceptisch mijn armen over elkaar. ‘Ik heb geen duivelsuitdrijving nodig, Izzie. Ik wil gewoon betere acteerklassen.’

‘Daarom zijn we hier.’ Ze zette haar auto in de parkeerstand en priemde met een roodgelakte vingernagel naar me. ‘Je moet daar niet naar binnen gaan met een verkeerde instelling. Je moet ervoor opstaan.’

Ik stapte mompelend uit en volgde Izzie de studio in. Toen mijn ogen aan het schemerlicht waren gewend zag ik kristallen, boeken en pakjes kaarten uitgestald liggen op tafels van verschillende hoogten. De geur van patchoeli hing in de lucht en er klonk zachte new age-muziek. Een jonge vrouw op blote voeten, gekleed in een spijkerbroek, een gaasachtige witte blouse en een hele lading armbanden, begroette Izzie met een knuffel en richtte zich toen tot mij. ‘Hallo,’ zei ze en ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Delphine.’

‘Hoi. Ik ben Dash.’ Toen ik haar de hand schudde viel me op hoe sterk ze leek op iemand uit mijn geboortedorp, de beste vriendin van mijn zus Mabel, Ari DeLuca. De gelijkenis was bijna griezelig. Ze had dezelfde bruine kleur haar dat in pijpenkrullen over haar schouders viel, hetzelfde hartvormige gezicht, dezelfde ver uit elkaar staande, donkere ogen. Ari was min of meer bij ons thuis opgegroeid, ze was als een zusje voor me.

Tot ze dat op een dag niet meer was.

‘O.’ Delphines wenkbrauwen trokken samen terwijl ze mijn hand nog steeds vasthield. ‘Wauw. Je hebt wat donkere, nevelige energie in je aura.’

‘Kun je die zuiveren?’ vroeg Izzie zenuwachtig.

‘Ik kan het proberen.’ Delphine rechtte haar schouders alsof ze

zich opmaakte voor de strijd en gebaarde me haar te volgen. ‘Kom mee naar achteren.’

‘Ik wacht hier,’ riep Izzie. ‘Veel succes.’

Toen ik Delphine door een kralengordijn naar een kleine, donkere kamer volgde zag ik dat ze ook net zo was gebouwd als Ari: gemiddelde lengte en curvy.

Ari’s rondingen leken uit het niets te zijn verschenen. De ene dag was ze een magere scholiere wier slobberkleren om haar slungelige lichaam hingen als lakens over oud meubilair. Toen keek ik even niet en was ze opeens een bloedmooie meid met een zandloperfiguur in een laag model jeans en naveltruitjes, om nog maar te zwijgen over dat kekke uniform dat ze droeg als ze in de *diner* van haar ouders werkte. Ik weet nog dat ze me een kop koffie inschonk terwijl ik aan de bar zat, met behoorlijk onbroederlijke gedachten in mijn hoofd.

Maar ik hield mijn handen thuis. Zelfs die avond dat ze mijn slaapkamer binnen glipte. Bij mij in bed schoof. Haar maagdelijkheid aan me aanbood.

Over een glansrol gesproken. Ik moest doen alsof ik haar op die manier niet wilde, verborg mijn erectie onder een kussen en blaatte wat zinnnetjes over dat ik ouder en wijzer was dan zij en haar wilde beschermen tegen een grote vergissing. Ze was immers nog maar zestien, voor de wet niet eens volwassen. Ik was negentien en stond op het punt om naar L.A. te vertrekken, en hoe graag ik ook op haar aanbod was ingegaan, ik deed wat ik moest doen en wees haar af.

Ik hoef je niet te zeggen dat mijn ridderlijkheid niet op prijs werd gesteld.

‘Ga zitten,’ zei Delphine en ze wees naar een van de twee klapstoeltjes aan weerskanten van een rechthoekige tafel.

Ik ging zitten en keek om me heen. De wanden van de kamer waren zwart geschilderd en het enige licht kwam van een tafellamp met een amberkleurig glas-in-loodkapje waaraan een franje met kralen hing. Op de tafel lag ook een pak kaarten, een verzameling stenen en een flacon Purell-handgel.

Delphine drukte een paar keer op het pompje en wreef in haar handen toen ze tegenover me kwam zitten. ‘Ziezo. Wat kan ik voor je doen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Mijn toekomst voorspellen?’
Ze glimlachte met Ari’s weelderige lippen. ‘Dat kan ik helaas niet, Dash. Ik ben heldervoelende, geen helderziende.’

‘Wat maakt het uit?’

‘Helderzienden kunnen gebeurtenissen in de toekomst waarnemen. Heldervoelenden kunnen emotionele of paranormale energie waarnemen die de vijf zintuigen ontgaat.’

‘Kun je me nu wel of niet vertellen of er iets voor me gaat gebeuren?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Je hebt zelf de controle over de toekomst.’

‘Als dat zo was, stond ik nu op de set van een actiefilm.’

‘Waarom is dat niet zo, denk je?’

‘Ik hoopte dat jij daar antwoord op kon geven.’

‘Nee. Nog niet, in ieder geval.’

‘Oké, prima. Ik sta niet op de set van een kaskraker omdat het universum me geen mazzeltje gunt. Ik zou het dus fijn vinden als je een goed woordje voor me kon doen via wat voor kanalen je ook hebt om...’ Ik wapperde met een hand boven mijn hoofd, beeldde nevelachtige materie boven onze hoofden uit. ‘Hogere machten.’

‘Als je wilt dat het universum jou die kans geeft, Dash, moet jij het universum die kans geven.’

Bedoelde ze dat ik dat niet had geprobeerd? Er niet hard voor had gewerkt? Er niet op uit was gegaan om keer op keer een afwijzing te riskeren? Ik stond geïrriteerd op. ‘Luister, dit is zonde van de tijd. Ik kan maar beter gaan.’

‘Wacht even,’ zei ze en ze schoof naar de rand van haar stoel. Ze legde haar handen op de tafel, de palmen omhoog. ‘Wacht even. Ga zitten. Laten we iets proberen.’

Ik keek naar het kralengordijn en mijn rationele brein zei dat ik de kamer moest verlaten omdat dit complete onzin was. Maar toen keek ik weer naar haar en in de gouden gloed van de lamp vroegen haar vertrouwde ogen me om te blijven. Ze knikte met haar hoofd naar de lege stoel en ik voelde me verplicht weer te gaan zitten.

‘Goed,’ zei ze. ‘Geef me je handen en doe je ogen dicht.’

Ik legde mijn handen met enige tegenzin op de hare en liet mijn

oogleden zakken. Ze was zo lang stil dat ik mijn ogen weer opendeed om naar haar te gluren. ‘Moet je nu niet iets zeggen, of zo?’

‘Sst,’ zei ze boos. ‘Ik was een spirituele ruimte aan het creëren waarin je energieën bij elkaar kunnen komen. Maar ik kan je nu zien.’

‘En?’

‘Je energie is... zwaar. Dicht. Donker.’

‘Dat zei je al,’ zei ik kortaf.

‘Er is veel twijfel. Faalangst.’ Ze zweeg even. ‘Je hebt onlangs tegenslag ervaren.’

Ik dacht aan alle audities die nergens toe hadden geleid. De rollen waarvoor ik niet eens mocht komen opdraven. Die naar grotere namen gingen. ‘Ja.’

‘Je hebt hun te veel energetische macht gegeven. Je ego neemt te veel ruimte in.’

Ik fronste. Mijn ego was misschien aan de grote kant, maar ik was tot nu toe niet erg onder de indruk van haar paranormale kwaliteiten. Dit was Hollywood; het was niet zo heel moeilijk voor haar om te vermoeden dat ik acteur was. Izzie had het haar misschien zelfs verteld. En alle acteurs hadden grote ego’s en beleefden tegenslagen.

‘Je kreeg te horen dat je dingen niet diep genoeg voelt,’ vervolgde ze.

Oké, dat was wat persoonlijker, en zeker een voltreffer, maar Izzie kon haar dat ook hebben verteld. ‘Misschien.’

Delphine pakte mijn handen steviger vast. ‘Maar het is niet waar. Je kunt dingen wel degelijk diep voelen, en vanuit je hart, maar dat wil je niet. Je vermijdt heftige emoties omdat je bang bent om kwetsbaar te zijn.’

‘Ik ben nergens bang voor,’ zei ik snel.

‘Je bent al heel lang zo.’ Delphine was even stil. ‘Je hebt vroeg in je leven een verlies meegemaakt dat altijd bij je is gebleven.’

Ik beaamde noch ontkende wat ze zei. Dat verlies was niet iets waar ik over praatte en ik ging het ook niet emotioneel benutten, wat Izzie ook mocht beweren.

‘Ja,’ zei ze, alsof het duidelijk was. ‘De blokkade is lang geleden begonnen en sindsdien alleen maar groter geworden. Er moet hoog-

nodig wat worden opgeruimd. Ik ga het proberen.’ Haar gezicht verried opperste concentratie, haar lippen samengeperst, haar voorhoofd gefronst. ‘Verdorie. Ik krijg er geen beweging in. Er zijn te veel lagen over een te lange tijd.’

‘Ga je nu proberen me de energiezuiveringsmachine aan te smeren?’

Ze schudde zachtjes haar hoofd. ‘Dat moet je zelf doen. Er is veel zelfonderzoek en hard werk voor nodig.’

Onder tafel wipte ik ongeduldig met mijn voet. ‘Luister, zeg me gewoon wat ik moet doen en dan doe ik dat.’

‘Je moet ophouden je diepste emoties te verbergen.’ Delphine sprak steeds indringender. ‘Je moet je ontdoen van de beschermende lagen die je hebt aangebracht. Je moet de blokkade verwijderen om toegang te krijgen tot de diepste regionen van je hart.’

‘Kun je alsjeblieft iets preciezer zijn?’

‘Je moet jezelf strippen tot je zuiverste zelf.’

Ik stopte met wippen met mijn voet. ‘Strippen?’ Je bedoelt... naakt rondlopen?’

‘Als dat je helpt om kwetsbaar te zijn, ja.’ Ze trok haar schouders op. ‘Soms zijn onze kleren alleen maar een metafoor.’

‘Een metafoor waarvoor?’

‘De beschermende muren die we optrekken rond ons hart. Ja, ze bieden ons veiligheid, maar ze houden ons ook verborgen. Je moet ophouden jezelf te verstoppen.’

Ik dacht even na. Ik hield er inderdaad van om naakt rond te lopen. Ook al was me niet helemaal duidelijk wat ze precies bedoelde, het klonk veel gemakkelijker en veel prettiger dan mijn jeugdtrauma te lijf te gaan met een pikhouweel. ‘En krijg ik daardoor betere acteerklassen?’

‘Ik denk dat je het universum dan kunt laten zien dat je klaar bent voor wat je te wachten staat. Dat je openstaat voor zijn geschenken.’ Ze leunde naar voren en keek me met haar donkerbruine ogen doordringend aan. ‘Haal ze neer, Dashiël Buckley. Laat het licht binnen. Wat je zoekt ligt in jezelf opgesloten.’

‘En? Wat zei ze?’ vroeg Izzie op de terugweg naar mijn huis in Los Feliz.

Ik keek uit het passagiersraampje en wreef met mijn wijsvinger over mijn onderlip. ‘Een hoop gewauwel.’

‘Heeft ze je donkere, nevelige energie weggehaald?’

‘Nee. Ze zei dat ik dat zelf moest doen.’

‘Zei ze ook hoe?’

‘Ze zei dat ik mezelf moest strippen tot mijn zuiverste zelf. Kwetsbaar moest durven zijn.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Kleren dragen blijktbaar bij aan de muren rond mijn hart en ik moet me ervan ontdoen.’

‘Zijn kléren het probleem?’ vroeg Izzie ongelovig.

‘Dat zei ze,’ hield ik vol, ook al was het niet wat ze precíés had gezegd. ‘Mijn huiswerk is om vaker naakt rond te lopen.’

Izzie schudde haar hoofd. ‘Ik ben de laatste om te twijfelen aan Delphines wijsheid maar ik heb het gevoel dat er meer aan de hand is.’

‘Ik zou niet weten wat.’

‘Ik wel. Je moet een tijdje weg uit Hollywood.’

‘Vind je dat ik de stad uit moet?’

‘Ja! Je moet even weg uit het wereldje, Dash. Hier is niets echt. Alles is kunstmatig, kostuums en sets en rekwisieten. Je moet naar een plek die echt en authentiek is, waar je je veilig voelt. Zoals je geboorteplaats in Minnesota.’

‘Michigan.’

‘Waar dan ook.’ Ze wapperde met een hand in de lucht, alsof alle plaatsen buiten L.A. voor haar één pot nat waren. ‘Hoe heet het ook alweer?’

‘Cherry Tree Harbor.’ Ik dacht aan het kleine plaatsje aan de kust van Lake Michigan waar ik was opgegroeid. ‘Ik ga er over een paar weken naartoe voor de bruiloft van mijn broer. Ik kan misschien wat eerder gaan.’

‘Dat is waar ook! Welke broer ging er ook alweer trouwen? De alleenstaande vader met de tweeling die verliefd werd op de oppas?’

Ik lachte. We waren als kinderen met z’n vijven – ik had drie oudere broers en een jonger zusje – en Izzie had moeite ze uit elkaar te houden. ‘Nee, dat is Austin.’

‘De voormalige Navy SEAL die een bar is begonnen?’ raadde ze hoopvol. ‘Die met een country-ster aan het daten is?’

‘Nee, dat is Xander,’ zei ik haar. ‘Devlin is de broer die gaat trouwen. Hij is de middelste, die in Boston woonde en zwoer dat hij nooit in het huwelijksbootje zou stappen en er toen afgelopen herfst ineens met een vrouw vandoor ging.’

‘O ja!’ Izzie gaf een klap op het stuur. ‘Met het meisje wier familie een skiresort heeft.’

‘Ja. Ze hebben het daar van de winter gerenoveerd en nu willen ze daar hun trouwgeloften hernieuwen, zodat de families erbij kunnen zijn.’

‘En je jongste zus heet...’

‘Mabel,’ zei ik. ‘Ze is aan het studeren.’

‘In Virginia, toch?’

‘Precies.’ Ik keek haar aan. ‘Wat goed dat je dat allemaal nog weet.’

‘Je praat veel over je familie. Je zult ze wel missen.’

‘Klopt,’ gaf ik toe.

‘Ga naar hús, Dash,’ zei ze. ‘Trek je een maand terug uit deze sleur. Vind het kind in je terug. Maak lange wandelingen in de bossen. Mediteer. Ontdoe je van alle beschermende lagen – en dan bedoel ik niet alleen je kleren. Open je hart, kijk wat erin begraven ligt en vóél het. Of beter nog, laat het zién.’

Dat laatste klonk niet bepaald aantrekkelijk, maar ik was al een jaar niet thuis geweest en ik miste inderdaad mijn familie. We zijn altijd heel close geweest. Mijn moeder stierf toen ik pas zes was en mijn vader heeft ons alle vijf in zijn eentje opgevoed. Hij is nooit hertrouwd en hij heeft onlangs Two Buckleys Home Improvement verkocht, de zaak die hij van zijn vader had geërfd en die hij tientallen jaren had gerund, eerst met zijn broer en later met mijn broer Austin. Nu hij geen werk meer had om hem af te leiden, maakte ik me zorgen dat hij eenzaam werd nu al zijn kinderen volwassen en uit huis waren. Misschien moest ik hem verrassen door ineens op zijn stoep te staan. Dat zou hij leuk vinden.

‘Oké,’ zei ik en trok mijn telefoon tevoorschijn om mijn vliegticket te verzetten. ‘Maar kun je heel alsjeblieft een auditie voor me

regelen voor die Katherine Carroll-film? Ik vlieg er desnoods voor terug. Of ik stuur een video. Wat ze maar willen.’

‘Misschien moet ik iemand lief aankijken, maar goed. Dat moet wel lukken, denk ik.’

‘Dank je.’ Ik opende de app van de luchtvaartmaatschappij en verzette mijn vlucht zodat ik deze zaterdagochtend – over twee dagen – zou vertrekken en een maand later zou terugvliegen. Ik dacht dat dat lang genoeg moest zijn om naakt rond te lopen en het kind in mezelf terug te vinden of zo. Ik was er niet van overtuigd dat het zou helpen, maar ik ging het toch proberen, voor het geval dat Delphine niet totaal gestoord was. Soms hadden die zwevers het bij het rechte eind.

Grappig dat ze zoveel op Ari DeLuca leek.

Ik vroeg me af wat Ari tegenwoordig deed. Ik wist dat ze na de middelbare school naar het Culinary Institute was gegaan en daarna naar New York was verhuisd, maar Mabel had onlangs verteld dat ze terug was in Cherry Tree Harbor en bij haar ouders in de diner werkte. Misschien zou ik haar opzoeken.

De afwijzing zou ze na al die tijd wel verwerkt hebben. Het was immers al acht jaar geleden.

Ze zou het me niet meer verwijten, toch?